

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/674/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119276439
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119276439.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: L. R., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXXX, XXX XX N., zast. JUDr. Ladislav Ščury, advokát, so sídlom: Mierová 1725, 022 01 Čadca, proti povinnému: N. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX, XXX XX N., právne zast. Advokátska kancelária VARMUS s.r.o., so sídlom: Palárikova 83, 022 01 Čadca, IČO: 36 863 203, v mene ktorej koná konateľ: JUDr. Jozef Varmus, PhD., advokát, o vymoženie 3.905,05 Eur s prísl., vedenej pred súdnym exekútorom JUDr. Mgr. Vladimír Zachar, so sídlom: Poľná 31/23, 034 01 Ružomberok, IČO: 36136255, pod sp. zn. 193EX 266/2019, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/674/2019 zo dňa 10. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného zamietla.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/674/2019 zo dňa 10. januára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

2. Súd vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 24.04.2019 domáhal od povinného vymoženia istiny 3.905,05 eur s príslušenstvom na základe exekučných titulov, ktorými sú rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 16C/105/2011-327 zo dňa 04.08.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť čo do výroku II. dňa 3.11.2017 a čo do výroku I. dňa 27.03.2019 a vykonateľnosť čo do výroku I. dňa 02.04.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/39/2018 zo dňa 29.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.03.2019 (ďalej len „exekučný titul“ a „návrh na vykonanie exekúcie“). Súd dňa 13.05.2019 vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Mgr. Vladimírovi Zacharovi, Poľná 31/23, 034 01 Ružomberok, IČO: 36136255, ktorý vedie exekúciu pod sp.zn. 193EX 266/19. Dňa 03.12.2019 poverený súdny exekútor predložil súdu na rozhodnutie návrh povinného na zastavenie exekúcie.

3. V návrhu na zastavenie exekúcie povinný uviedol, že žiada zastaviť exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, pretože sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Povinný podal dňa 22. 05. 2019 na najvyšší súd dovolanie, v ktorom okrem iného žiada o zrušenie exekučných titulov a o odklad ich vykonateľnosti až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vydaného v dovolacom konaní. Poplatok za podanie dovolania bol zaplatený a vec bola prijatá na ďalšie konanie. Vo veci aktuálne prebieha dovolacie konanie, ktorého výsledok bude známy v budúcnosti, teda počas výkonu exekúcie sa vedie konanie, ktorého výsledkom reálne môže byť zrušenie exekučného titulu. Zrušenie exekučného titulu počas prebiehajúceho exekučného konania by nevyhnutne viedlo k zastaveniu exekúcie. Dovtedy by však výkonom exekúcie povinnému vznikla výrazná škoda na jeho majetku. K podanému návrhu povinný pripojil aj dovolanie adresované Okresnému súdu v Čadci zo

dňa 22.5.2019 k sp. zn. 16C/105/2011, platobný predpis na zaplatenie súdneho poplatku za podanie dovolania, doklad z VÚB banky, poštový poukaz, výzva Okresného súdu Čadca na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie a splnomocnenie na zastupovanie zo dňa 25.06.2019 (ďalej len „návrh na zastavenie exekúcie“).

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení zo dňa 15.7.2019 so zastavením exekúcie nesúhlasil. Uviedol, že tvrdenie povinného, že podanie dovolania na NS SR dňa 22.5.2019 je skutočnosť, ktorá podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku bráni vymáhateľnosti exekučného titulu, nezodpovedá kritériám uvedeného ustanovenia. Exekúciu možno podľa jeho názoru zastaviť iba vtedy, ak dôjde k zrušeniu exekučného titulu. Keďže exekučný titul zrušený nebol, tak nie je ani zákonný dôvod zastavenia exekúcie. Doplnil, že v dovolaní povinný argumentoval iba tým, že sa súdy v základnom konaní nezaoberali otázkou nákladov na opravu a údržbu nehnuteľnosti, avšak povinný podľa názoru oprávneného opomenul, že sa v konaní takéhoto práva vôbec nedomáhal, skutkovo neuviedol žiadne náklady na opravu a právne sa týchto nákladov nedomáhal vzájomným návrhom, resp. obranou proti žalobe. Oprávnený na tieto skutočnosti poukázal aj v rámci svojho vyjadrenia k dovolaniu, ktoré pripojil k svojmu vyjadreniu (ďalej len „vyjadrenie oprávneného“).

5. Súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že tento návrh nie je dôvodný. Poukázal pri tom na skutočnosť, že exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného. Súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Každý exekučný titul sa vyznačuje formálnou i materiálnou právoplatnosťou. Formálna právoplatnosť vykonávaného rozhodnutia znamená, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, resp. že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi, na ktorých sa právoplatnosť vzťahuje, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku, o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom. Formálna právoplatnosť sa považuje za bezvýnimočnú, čo znamená, že rozhodnutie buď je alebo nie je napadnuteľné opravnými prostriedkami, materiálna právoplatnosť sa vyznačuje väčšou flexibilitou. Jediným exekučným titulom, ktorý môže exekučný súd preskúmať po hmotnoprávnej stránke, teda aj z materiálnej právoplatnosti, je rozhodcovský rozsudok. Ostatné exekučné tituly môže exekučný súd skúmať len z formálnej stránky. Dôvodom podania návrhu na zastavenie exekúcie povinným je podanie dovolania proti exekučnému titulu. Exekučný súd však nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučných titulov, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vráťanie postupu orgánu) vydaných v základnom konaní (tzv. materiálna vykonateľnosť). Obsahom týchto rozhodnutí je viazaný a musí z nich vychádzať, prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20 Cdo 1940/2008). Nerešpektovanie exekučného titulu by totiž znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia. Súd ďalej uviedol, že z platného právneho poriadku vyplýva, že do vykonateľnosti rozhodnutia pri jeho napadnutí mimoriadnym opravným prostriedkom môže byť primárne zasiahnuté len tými orgánmi, ktoré o uvedených prostriedkoch nápravy konajú a rozhodujú. V tomto prípade ide o najvyšší súd, ktorý má rozhodnúť o dovolaní a zároveň môže odložiť vykonateľnosť predloženého exekučného titulu. Aj keby povinný predložil súdu právoplatné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia (exekučného titulu), aj odklad vykonateľnosti má len dočasný charakter. Z tohto dôvodu aj ďalší procesný postup musí zodpovedať jeho dočasnosti a nie je preto bez ďalšieho dôvodom na to, aby súd vyhovel návrhu na zastavenie exekúcie. Súd na podklade preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučnými titulmi považoval za preukázané, že ku dňu začatia exekúcie mal povinný voči oprávnenému neuhradený dlh s príslušenstvom v zmysle exekučného titulu, ktorý je právoplatný a vykonateľný. Exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Podľa záverov súdu návrhu povinného na zastavenie exekúcie nebolo možné vyhovieť, pretože podanie dovolania nemá samo osebe žiaden vplyv na vykonateľnosť a právoplatnosť exekučného titulu. Samotné dovolanie nemá suspenzívny účinok a teda podanie dovolania nezakladá odklad vykonateľnosti ex offo. Táto skutočnosť nastáva len v prípade, že dovolací súd na návrh odloží vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody osobitného zreteľa. Súd pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie nezistil žiadny z dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku a preto podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie zamietol.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný v celom rozsahu sťažnosť s odôvodnením, že naďalej trvá na zastavení prebiehajúcej exekúcie z dôvodu podľa § 61k ods.1 písm. d/ Exekučného poriadku a to z toho dôvodu, že vo veci aktuálne prebieha dovolacie konanie na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 5Cdo/142/2019, ktorého výsledok bude známy v budúcnosti. Zdôraznil, že počas výkonu exekúcie sa vedie konanie, ktorého výsledkom reálne môže byť zrušenie exekučného titulu. Zrušenie exekučného titulu počas prebiehajúceho exekučného konania by nevyhnutne viedlo k zastaveniu exekúcie, avšak najmä by viedlo k výrazným škodám na majetku povinného. O podanom návrhu na odklad vykonateľnosti Najvyšší súd SR ako súd dovolací doteraz nerozhodol a tak stále existuje možnosť, na ktorú upozorňuje povinný a to, že rozsudky krajského a okresného súdu budú dovolacím súdom zrušené, čím by došlo k zrušeniu exekučného titulu, čo by v zmysle zákona malo za následok zastavenie exekúcie, avšak s už výraznými dopadmi na majetok povinného, ktorý by bol zasiahnutý činnosťou súdneho exekútora, čo by mohlo neskôr viesť k ďalším súdnym sporom a pod. Uvedené platí o to viac, že povinný ako dovolateľ podal žiadosť o odklad vykonateľnosti rozsudkov krajského a okresného súdu, teda navrhuje priznať podanému dovolaniu suspenzívny účinok.

7. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti povinného navrhol sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť s odôvodnením, že v tejto povinný opakuje tie isté skutočnosti, ktoré uvádzal aj v návrhu na zastavenie exekúcie. Neprezentuje teda žiadne nové skutočnosti, pre ktoré by mal sudca prvej inštancie zmeniť rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka v tejto veci. Zopakoval svoje tvrdenie, že podanie dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Skutočnosť uvádzanú povinným nepovažuje za opodstatnený dôvod na zastavenie exekúcie, nakoľko exekučný titul je bez ohľadu na podané dovolanie naďalej vykonateľný, pričom odkázal na Nález Ústavného súdu III. ÚS 60/04, podľa ktorého podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo o sebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhatelnosti exekučného titulu.

14. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti

ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 61l ods. 2 Exekučného poriadku, 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti, keďže povinný v podanej sťažnosti len zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v návrhu na zastavenie exekúcie, že podanie dovolania voči exekučnému titulu je nutné považovať za dôvod zastavenia exekúcie zo strany súdu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku.

15. Na úvod súd pripomína, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (napr. Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Pokiaľ má oprávnený k dispozícii rozhodnutie súdu opatrené potvrdením o jeho vykonateľnosti, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. V exekučnom konaní sa len vykonáva to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom.

16. Sťažnostný súd len za účelom zdôraznenia správnosti záverov prijatých v preskúmanom rozhodnutí konštatuje, že samotné podanie dovolania proti exekučnému titulu nie je právnou skutočnosťou, ktorá by mohla mať za následok zastavenie exekúcie. Samotné podanie dovolania nemá žiaden vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť predloženého exekučného titulu (k tomu porovnaj znenie ust. § 444 CSP). Inštitútu dovolania zákon nepriznáva žiadne účinky vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a to až do času, kým o ňom súd nerozhodne. Samotné podanie dovolania nepreukazuje ani zánik resp. neexistenciu hmotného práva, ktoré bolo oprávnenému priznané exekučným titulom. Dôvodom pre zastavenie exekúcie potom nemôže byť bez ďalšieho podanie dovolania proti exekučnému titulu, keďže podanie takéhoto návrhu zo zákona nemá žiadne účinky vo vzťahu k právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu a ani exekučný súd sám nemôže prezumovať výsledok tohto konania (zrušenie exekučného titulu) v podobe zastavenia exekúcie. Sťažnostný súd pri posúdení daného prípadu vychádzal z postulátu, že skutočnosť zakladajúca neprípustnosť exekúcie je taká okolnosť, ktorá definitívne a trvale bráni výkonu exekúcie na podklade konkrétneho exekučného titulu. Podanie dovolania proti exekučnému titulu takouto okolnosťou nie je, keďže dovolací súd nemusí dovolaniu povinného vyhovieť a exekučný titul zrušiť a preto podanie dovolania ani bez ďalšieho nemôže byť okolnosťou, ktorá by natrvalo bránila výkonu exekúcie. Sťažnostný súd rovnako pripomína, že dovolanie je zaradené do katalógu mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia v sústave súdov (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016 5 Cdo 255/2014), preto exekučný súd ani nemohol pristúpiť k posudzovaniu prípustnosti tohto opravného prostriedku a ani nijak na podklade jeho obsahu posudzovať jeho dôvodnosť. Pokiaľ má potom oprávnený k dispozícii vykonateľný rozsudok, ktorý nebol v predpísanom konaní zrušený, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. Opačný výklad by bol v rozpore s primárnym účelom exekučného konania, ktorým je rýchle a efektívne uspokojenie judikovaného nároku oprávneného. V tomto smere oprávnený správne poukázal na skutočnosť, že zákon v značnej miere zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň

neprihliadať na záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo na podklade spôsobilého exekučného titulu žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04). Spory a iné právne veci sú prejednávané a rozhodované pred (k tomu povolanými) súdmi v občianskom súdnom konaní, a to v tzv. nachádzacom (základnom) konaní. Ak je súčasťou tohto rozhodnutia uloženie povinnosti, náš právny poriadok predpokladá, že jej adresát si ju voči osobe oprávnenej splní dobrovoľne, v lehote a spôsobom ustanoveným v rozhodnutí súdu. Inštitút núteného výkonu takéhoto rozhodnutia možno uplatniť vtedy, keď nie je zo strany povinného oprávnenému poskytnuté judikované plnenie riadne a včas, teda v stanovenej výške a lehote. Z ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať plnenie z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Pokiaľ si potom povinný svoju judikovanú povinnosť voči oprávnenému nespĺnil, oprávnený má zákonom priznanú možnosť domáhať sa núteného výkonu takéhoto rozhodnutia. Súd pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal zo samotného účelu vykonávacieho konania, ktorého je zaistiť ochranu práva toho, komu takéto právo bolo priznané vykonateľným exekučným titulom. V prípade zrušenia exekučného titulu dovolacím súdom môže povinný opätovne podať návrh na zastavenie exekúcie.

17. Účelu a zmyslu konania o výkon o rozhodnutia zodpovedá skutočnosť, že v tomto konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 611 ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie, pričom povinný netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by vyžadovali doplnenie skutkových zistení a dôkazných návrhov. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

18. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Z uvedených dôvodov súd sťažnosť povinného pre jej nedôvodnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 202 ods. 1 CSP v spojení s § 200 a § 202 ods. 1 Exekučného poriadku zamietol.

19. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

20. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

21. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

22. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku).

Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil a ani nevyčísli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani si ich nevyčísli, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Prihliadol najmä na skutočnosť, že exekučné konanie je ovládané dispozičným princípom a exekučný súd nesmie viesť exekúciu voči povinnému v rozsahu, ktorý oprávnený nepožaduje a poverenie na vykonanie exekúcie resp. dodatok k nemu vydá len za účelom vymoženia oprávneným požadovaného nároku. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).